

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Tot ipse tibi exhibet, si velis adhibendos, quot habet Sanctos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

S A B B A T O.

DE QVIBVSDAM GENTILIBVS, IESVM VIDERE VOLENTIBVS.

Domine, volumus Iesum videre. Joann. 12.

VERITAS PRACTICA.

Si forte times Mediatorem Christum, non ille
timet alios mediatores.
Tot ipse tibi exhibet, si velis, adhibendos, quot
habet Sanctos.

RATIO qua hoc unum, quod hic probandum
est, probat, hac est inter alias, quod Christus
non timet, nec timendum docet alios adhibere
mediatores, si propterea non desinat verus esse
noster mediator.

Sed quod alios ad ipsum adhibeamus mediatores,
non desinat verus esse noster mediator.

Ergo nec ipse timet, nec timendum docet, si alios
ad ipsum adhibeamus mediatores: sicut isti Gen-
tilis duos adhibuerunt Apostolos,

I. P U N C T U M.

ERANT autem quidam Gentiles ex his
qui ascenderant ut adorarent in die festo,
Nam cum prope esset ut profelyti fierent,
ad festum venerant, inquit sanctus Chry-
sostomus. Hi autem accesserunt ad Philippum
& rogabant eum dicens: Domine volumus
Iesum videre. Venit Philippus & dicit Andrea:
Andreas autem & Philippus dixerunt Iesu, Iesus
autem respondit eis dicens, Venit hora ut clarifi-
cetur filius hominis. Amen amen dico vobis, nisi
granum frumenti cadens in terram mortuum fu-
erit, ipsum solum manet, si autem mortuum fue-
rit, multum fructum affert. Hæc & plura Chri-
stus Dominus qui, ut ait S. Augustinus, occa-
sione istorum Gentilium, annuntiat futuram
plenitudinem Gentium, & promittit jam adesse
horam glorificationis sue, quæ facta in caelis, gen-
tes fuerant creditura, juxta illud, Exaltare su-
per caelos Deus, & super omnem terram gloria
tua. Sed altitudinem glorificationis oportuit præ-
cedere humilitatem passionis; itaque adjungit,
amen, amen dico vobis, & cetera quibus se dicite

granum mortificandum, & multiplicandum:
Mortificandum in infidelitate iudeorum, mul-
tiplicandum in fide populorum.

Atque hæc est literalis verborum Domini si-
gnificatio; tum verò inde moralis varia &
multiplex de mortificatione posset erui, quæ
quia latis frequenter alias obrigit; quod singu-
lare est de duobus Apostolis adhibitis ad Chri-
stum Dominum ad eundem, tanquam mediato-
ribus ad Mediatorem, videtur singulariter con-
siderandum, Sic enim nobis agendum est, sic
nobis Christum adituris conveniendi primò
sunt ex Sanctis aliqui qui nos introducant ad
thronum ejus gratiæ, ne, cum firmus rei multo-
rum criminum quæ nos inde merito sæpius ar-
cere possent, præsumamus aut desperemus ac-
cedere. Præsumeret sæpe peccator, si securus
ita esset, ut nullo se habere opus intercessore
crederet; at verò desperaret, nisi quos potest
adhibere conciliatores, non auderet, ne forte
injuria Christo fieret, qui unus dicitur Media-
tor. Audeat potè confidenter, atque intelli-
gat, quod si forte timeret à peccatis suis, Media-
torem adire Christum, Non timet Christus alios
ad se adhiberi mediatores; quin potius tot tibi
exhibet adhibendos, quot habet sibi charos & ele-
ctos.

Ratio est plana & dilucida, nam si nulla Me-
diatoris fiat injuria nomini, quod tam legitime
possidet ut ipso se privare non possit nomine; si
quod revera est, semper Christus manet Media-
tor Dei & hominum, quid est quod timeat alios
sui confortes nominis quibus se ipsum totum
communicat & impartitur? Ita enim se immi-
scet nobis, inquit sanctus Paulinus, ac nos sibi
conferat, ut quod ipse accepit, nobis proficere faci-
at, qui quod nobis, id est, minimis ejus tribuitur,
sibi acceptum ferat, Sic & honori suo implicans
suos, prope omnia nobis etiam nomina sua com-
municavit, ut virtus Dei dicitur: ita & nobis
virtus esse dignatur,

Nelcis

Nescis ingrati, nescis Christi Domini bonitatem qui negas eum velle quod bonitatis est maxime proprium, sese quantis potest modis effundere? Cur oleum effusum diceretur nomen eius? Cur dicerentur *ascensuri Salvatores in montem Sion*? Cur Ipse suos vocaret fratres quorum est Dominus? Nonne hæc sunt manifesta communicandi nominis argumenta, dum sacro ejus nomini nullum fiat detrimentum?

II. PUNCTUM.

SED quod alios ad ipsum adhibeat mediatores, non idcirco peribit nomine, nec esse desinet unus ille Mediator Dei & hominum homo Christus Iesus, sicut ait Apostolus:

Tres enim sunt insignes differentie quibus præ cæteris ita est Christus Mediator, ut unus esse dicatur. Prima est quod Christus sit mediator Redemptionis: Alij vero tantum Intercessionis. Sic enim Apostolus statim ad prædicta subjungit: qui dedit Redemptionem semetipsum pro omnibus. Sic se videlicet mediatorem inter Deum & homines exhibuit, dando semetipsum Deo pro hominibus, quod alij certe non faciunt, sed tantum orando, vel operando aliquod quod nobis applicat: & licet etiam semetipsum offerrent, non ij profecto sunt qui possent dare redemptionem semetipsum pro omnibus, sicut Christus homo Deus dedit, unde unus hoc sensu iure merito dicitur mediator de quo apud sanctus Anselmus: Erant homines mortales & peccatores Deus vero cui erant conciliandi ut possent salvari immortalis erat & sine peccato. Mediator autem inter Deum & homines oportebat ut haberet aliquid Deo & aliquid simile hominibus ne in utroque hominibus similis longe esset à Deo, aut in utroque Deo similis longe esset ab hominibus, & ita mediator non esset. Et ideo inter mortales peccatores & immortalem justum apparuit mortalis cum hominibus, & justus cum Deo. Sic etiam egregie Theodoretus: quemadmodum qui duos quispiam manibus inter se conferentes & confligentes vult reconciliare, se medium interponens, & hunc quidem dextra, illum vero sinistra tenens ad amicitiam adducit & coniungit, Ita Ipse cum divinam naturam humana unisset, inviolabilem & qua non potest dissolvi, pacem conciliavit.

Secunda differentia est quod Christus per se & à seipso Mediator est omnium, non autem alij, qui non nisi per Ipsum, hanc participia ut di-

Haynesius Pars quarta.

gnitatem, & ita eam participant ut ipso egeant mediatore Christo, per quem sicut cæteri hominum, Deo reconciliantur, omnes enim peccatores & egent Dei Gloria, Id est, gratia quæ semen est gloriæ; Nec ipsa etiam Virgo mater, licet totius expers peccati, hoc à se habet ut sit mediatrix hominum, sed à Filio benefico qui nihil suum illi negat cujus habendi sit pura capax creatura.

Tertia denique differentia quæ ex aliis profuit, Christus solus est Mediator principalis, immediatus & primarius, alij vero ministeriales, mediati & secundarij, ut ajunt sancti Patres, & cum Divo Thoma Theologi. Præclare vero admodum sanctus Bernardus: Hic Christus Iesus mediator fidelis sicut in personam, Dei homini, que substantiam copulavit ineffabili Sacramento, sic & in ipsa reconciliatione, consilio usus altissimo, mediæ non deseruit aequitate iustitiam, tribuens quod oportebat, Honorè Deo, homini miserationem, Hac enim optima inter offensum Dominum, & reum servum forma compositionis, ut nec honorandi Domini Zelo servus opprimatur austeriori sententia, nec rursum aiam huius immoderatus descenditur, illo debito fraudeur honore. Audi igitur & diligenter observa Angelicam in huius mediatoris ortu distributionem: Gloria inquit in altissimo Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis: Huius denique gratia observationis fideli Reconciliatori Christo nec timor spiritus desuit, quo Patri semper reverentiam exhiberet semper ei deferret, semper gloriam ejus quareret: nec spiritus Pietatis quo misericorditer compateretur hominibus: unde & necessarium habuit spiritum quoque Scientia per quem timor pariter & pietatis foret distributio inconfusa. Et nota quod in primo illo parentum nostrorum peccato tres quidem auctores extiterunt, sed manifestè defuerunt tria tribus; Dico enim Evam, Diabolum & Adam. Non habuit Eva scientiam qua ut ait Apostolus, seducta est in pravationem Verum hæc quidem serpenti non desuit qui callidior describitur cæteris animantibus, sed pietatem malignus non habuit qui ab initio factus est homicida. Adam vero pius fortè videtur, mulierem non contristando; sed timorem Domini dereliquit, vaci illius magis obediens quam divina. Viram magis timor Domini prævaluisse in eo, sicut de Christo signanter legitur, quia replevit eum non pietatis spiritus sed timoris. In omnibus enim & per omnia pietati proximam timor Domini

Cyrril.

12.

Th. c. 10.

3. p. q. 26.

Serm. 2.

de An-

num.

preferendus est, & solus ipse est, qui solum sibi hominem debeat vindicare. In his igitur tribus timore, pietate, & scientia Mediator re. ontliavii homines Deo

ne quam sit semper agnitus & omni cultu honoratus mediator Christus?

III. PUNCTUM.

Set. 2. in
Cant.

Itemque alibi, ad prima Cantorum verba, osculetur me osculo oris sui, Huc accedit quod is qui nostrum proficitur se mediatorem ad Deum, Dei filius est & Deus est. Et quid est homo ut innotescat ei aut filius hominis ut reputet eum? Qua mihi fiducia ut tanta me audeam credere majestati? Unde inquam terra & cinis praesidio Deum curam habere mei? Ad haec diligit Patrem suum, me vero opes non habet, bonorum meorum non eget, Unde ergo constabit mihi quod mediator meus in parte nequaquam sit?

Tum paucis interiectis: Vt ex aequo partibus congruens mediator neutri suspectus sit, Deus filius Dei fiat homo, fiat filius hominis, & certum me reddat in hoc osculo oris sui, securus suscipio Mediatorem Dei filium quem agnosco & meum. Minime planè jam mihi suspectus eris, Frater enim & caro mea est. Puto enim sternere me jam non poteris os de ossibus meis, & caro de carne mea.

Serm. 5.

Nec minùs idem suaviter in Sermonibus de Nativitate Domini: Benedictus, inquit, qui propter nimiam charitatem suam qua dilexit nos, filium suum dilectum in quo ei bene complacuit, misit per quem reconciliati pacem habemus ad eum, & idem sit nobis reconciliationis huius & mediator & obsec. Non est quod vereamur fratres mei, sub tam pio mediatore, non est quod de tam fido obside dubitemus. Sed qualis mediator est, inquit qui in stabulo nascitur, in praesepio ponitur, pannis involvitur sicut ceteri, sicut ut ceteri, denique infans jacet ut ceteri consueverunt, Magnus planè Mediator est etiam in his omnibus, quae ad pacem sunt non persundarid sed efficaciter quarens. Infans quidem est, sed verbum infans, cuius ne ipsa quidem infansia taceret Consolamini, consolamini dicit Dominus Deus vester, dicit hoc Emmanuel nobiscum Deus. Clamat hoc stabulum, clamat praesep, clamant lachryma, clamant panni Clamat stabulum curando se homini qui in latrones incidere praeparari. Clamat praesep eidem homini qui jumentis comparatus fuerat, pabulum ministrari. Clamant lachryma, clamant panni ejusdem ipsius eruent a jam vulnera abluunt & detergi. Siquidem nullo horum Christus egit, nihil horum illi propter se, magis autem omnia propter electos. Videtis

nequam sit semper agnitus & omni cultu honoratus mediator Christus? NON ille timet igitur alios mediatore; neque nobis timendum est hoc nomen Sanctus inde re, quia nihil inde Sancto Sanctorum deperit à quo sicut Sancti habent sanctitatem, ita & sanctitatis insignia, quorum unum hoc est ut nos peccatores Christo reconcilient velut quidam Sequenti: & mediatore, quorum intervencu id impetremus quod alioquin vix auderemus petere & expectare. Sic D. Thomas postquam de Christo Mediatore egit, Nihil tamen prohibet, inquit, aliquos alios, secundum quid, dici mediatore inter Deum & homines, prout scilicet cooperantur ad unionem hominum cum Deo dispositivè vel ministerialiter.

Sic pridem antè S. Ambrosius libro de viduis: Magnis, inquit, tenebatur febribus, & rogaverunt illum pro eis. Et tu habes proximos, qui Deo pro te supplicent, habes Apostolos proximos, habes Martyres proximos, si ipsa Martyribus devotionis pietate, misericordia quoque muneribus appropinques. Proximus est enim, qui misericordiam facit. Fac tu misericordiam, & erit Petro proxima. Non sanguinis necessitudo, sed virtutis cognatio facit proximos: quia non in carne ambulamus, sed in spiritu. Ama ergo propinquitatem Petri, affinitatem Andreae, ut pro te rogent, & recedant cupiditates tuae verbo Dei pulsa. Et post pauca: Habetis ergo, vidua, auxilium, si tales vobis generos posteritatis vestrae patronos, tales proximos eligatis. Ergo rogaverunt pro vidua Petrus & Andreas. Viam exibat aliquis, qui tam cito possit rogare pro nobis, vel certe iste qui pro Sacra rogat Petrus & Andreas frater ejus. Tunc enim pro affinitate poterant, nunc jam possunt pro nobis, & pro omnibus impetrare. Videtis enim quòd magno peccato obnoxia, minus idonea sit quis pro se precetur, certè qua pro se impetret. Adhibeat igitur ad medicum alios precatores. Aegri enim, nisi ad eos aliorum precibus medicus fuerit invitatus, pro se rogare non possunt. Infirma est caro, mens agra est, & peccatorum vinculis impedita, ad medicum illius sedens debile non potest explicare vestigium. Obsecranda sunt Angeli pro nobis, qui nobis ad praesidium dacti sunt: Mariyres obsecranda, quorum vinemur nobis quoddam corporis pignore par-

34. q. 20.

In Nat. 2. Virg.

trud.

cinium vendicare. Possunt pro peccatis rogare nostris qui proprio sanguine etiam si qua habuerunt peccata, laverunt. Ipsi enim sunt Dei Martyres, nostri praesules, speculatores vitae aeternae nostrorum. Non erubescamus eos intercessores nostrae infirmitatis adhibere, quia ipsi infirmitatem corporis, etiam cum vincerent, cognoverunt.

Neque dicas, nihil opus esse istis, cum ex D. Bernardo supra relatum fuerit nihil esse nobis timendum in Christo qui frater noster esse voluit. Nam duplici certe de causa timere homo poterat accessum ad divinam maiestatem: Prima quia homo, id est, pulvis & cinis, & primigenia peccati labe infectus. Secunda quae est gravior, quod peccata peccatis addens te divina profusa reddat indignum benignitate. Quantum igitur ad primam spectat causam, non est quod homo timeat, cum Deus homo sit factus; quantum vero ad secundam, profecto est quod vereatur & paveat ut idem sanctus ait Bernardus, iam supra in 2. parte in festo Annuntiationis auditus: Quod & ipsum brevius his verbis reperit. *In omnibus siquidem & per omnia*

In Nativitate
V. Virg.

providens miseris, trepidationem nostram solatur, fidem excitat, spem raborat, dissidentiam abigit, erigit pusillanimitatem. Ad Patrem verebaris accedere, solo auditu territus ad folia fugiebas: Iesum tibi dedit Mediatorem. Quid non apud talem Patrem Filius talis obtineat? Exaudietur utique pro reverentia sua: Pater enim diligit Filium. An vero trepidas & ad ipsum? frater tuus est, & caro tua,

tentatus per omnia absque peccato, ut misericors fieret. Hanc tibi fratrem MARIA dedit. Sed forsitan & in ipso maiestatem reverere divinam, quod licet factus sit homo, manserit tamen Deus. Advocatum habere vis & ad ipsum? Ad MARIAM recurre, Pura siquidem humanitas in MARIA, non modo pura ab omni contaminatione, sed & pura singularitate natura. Nec dubius dixerim, exaudietur & ipsa pro reverentia sua. Exaudiet utique Matrem Filius, & exaudiet Filium Pater. Filio! haec peccatorum scala, haec mea maxima fiducia est, haec tota ratio spei mea.

Possesne tu dubitare, an idem possis dicere post talem tantumque virum? si tanta sancti Bernardi fiducia est in Beatissima Virgine, quamnam erit, peccator, tua, nisi ad illam recurras? tene Sanctiorem Sanctis reputes, tene securiorem columnis illis Ecclesiae, tu virgultum levissimum, tu arundo ventis omnibus agitata! Hoc de te si sentires, & quanto minus times, tanto tibi magis esset timendum. Vide [supra dictam diem 25. Martii in 2. parte.

